

door Eeuwe Weening

Als karpervisser zit je maar al te vaak aan de waterkant te wachten in je tent of lekker op je luie stoel of languit op je bedchair. Ook wanneer je samen aan het vissen bent komt er maar al te vaak een moment dat er een stilte valt waarbij je na gaat denken. Maar al te vaak gebeurt het mij dan dat ik vissen in mijn gedachten krijg die ik in het verleden eens heb gevangen, vissen waar ik een mooie herinnering aan heb of vissen die gewoon bijzonder mooi waren om te zien. Steeds vaker gebeurt het ook dat mijn gedachten afdwalen naar vissers waar ik een mooie herinnering aan heb, vissers die helaas niet meer bij ons zijn....

Je denkt dan aan de mooie momenten die je samen hebt beleefd; aan de leuke eigenschappen die een persoon had of nog dichterbij: Aan degene die je liefhad en nu missen moet.

Het bijzondere aan karpervissen ten opzichte van witvissen of roofvissen is toch wel dat je juist tijdens het vissen op karper tijd hebt voor dit soort zaken. Zit ik te witvissen dan ben ik eigenlijk continu in de weer om een aanbeet te forceren en als ik op roofvis ga is dat ook niet anders, varen met de boot en de diepte van het kunstaas wisselen; een talud opzoeken of juist weer even langs de kant slepen... Wisselen van kleuren en vormen enz. Kortom roofvissen en witvissen is een actieve bezigheid waarbij ik vaak geen tijd heb om lekker te mijmeren. Met het vissen op karper is dit anders. Wanneer de hengels erin liggen weet ik dat de boel goed ligt en is het een kwestie van wachten. Vooral wanneer dat wachten wat langer duurt komen de gedachten vanzelf op gang. Die mooie vis die ik toen ving.... Vorige keer verspeelde ik hier nog een beste! Wat was dat spiegelkje toch mooi, hoe zou die eruit zien op 30 pond?

We missen je zeker Pa! Maar de herinneringen zijn wel mooi....